

«La Catalunya d'«El Foraster», és la del meu poble»

ENTREVISTA. Quim Masferrer (Sant Feliu de Buixalleu, Selva, 1971) fa 14 anys que, amb **Teatre de Guerrilla**, fa un humor que desprèn el deliciós aroma del rural, encara que els espectacles i treballs que fa a la televisió toquen temes del tot universals.

Actualment, segueix amb l'obra "**Temps**", escrita i interpretada per ell, però dirigida pel joglar Ramon Fontseré. A més, Quim Masferrer continua amb el rodatge de la segona temporada del programa **El Foraster**, petites grans històries en poblets catalans.

En quin moment t'adones que vols ser actor?

De ben petit ja m'agradava el teatre i, quan amb l'escola anàvem a veure espectacles infantils, ja m'agradava molt. Hi ha actors que vénen d'una nissaga, jo no. La meva mare regenta un restaurant i el meu pare és pagès. No hi ha cap avantpassat relacionat amb el món del teatre. A primària em vaig apuntar a fer teatre i, a partir d'aquell moment, cada vegada m'hi vaig anar apassionant més. Però, realment, no sabia ni tenia la intenció de dedicar-m'hi. És més, vaig estudiar Turisme perquè la família té un restaurant i veia que el meu futur anava cap al món de l'hostaleria. D'un dia per l'altre, vaig dir prou als meus pares. A partir d'aquí tot ha anat rodat, vaig fundar la companyia Teatre de Guerrilla i tot ha anat venint sol.

Ets l'autor i director de de la majoria de muntatges. Prefereixes dirigir i actuar o fer només una de les dues coses?

Depèn del que tinguis entre les mans. A *Temps*, un cop escrit el text, vaig tenir l'oportunitat de poder treballar amb en Ramon Fontseré, una persona que admiro amb bogeria. Per mi, en Ramon ha estat un autèntic referent. Vaig pensar: ostres, tinc ganes de posar-me en mans d'en Fontseré! L'experiència de treballar ha estat genial i realment n'he gaudit moltíssim. Quan treballes amb més gent sempre t'enriqueixes. Amb en Ramon hem compartit moltes estones. Jo he après moltíssim i, si tan sols ell ha après una part molt petita del que he après jo, ja estic satisfet.

Abans et coneixíem com "el caçador de bolets" i ara tu mateixes t'etiquetes com "el caçador de poblets". Quins altres criteris feu servir, a part del nombre d'habitants (menys de mil), per escollir les localitats on visiteu?

El nombre d'habitants, menys de mil... A Catalunya hi ha més de 500 pobles amb menys de mil habitants. És a dir, el gruix gros de municipis són d'aquesta dimensió. Sumats no arriben a ser la població de Manresa (*riu*). El principal motiu va ser que el meu poble és de menys de mil habitants, en té 700. També hi ha altres criteris com el d'esquitxar al màxim el territori. Que tot el país quedi representat. Per exemple, ara, en aquesta segona temporada, arrenquem amb el poble de Godall, a les Terres del Ebre. El segon capítol serà en un poble del Pirineu, en una altra frontera. En els dotze capítols, el nostre objectiu és que Barcelona, Tarragona Lleida i Girona tinguin una representació i es mostri la riquesa dialectal de la nostra llengua. També volem mostrar paisatges diferents, un dels punts forts que intentem treballar amb l'equip de realització.

Quines són les eines que guardes en el teu cistell de boletaire per poder fer un monòleg a cada poble que vas?

Primer de tot, el que t'explica la gent. La gent és guionista dels meus monòlegs. Si un dia la gent ens fa boicot, els guionistes i jo hi hem de posar més enginy. Faig 45 minuts de monòleg, però al programa només en surten aproximadament 20. Durant aquella estona passen moltíssimes coses que aprofito. Improviso i moltes vegades a la tele surten coses que no estaven escrites. Però, tot i això, si una cosa té *El Foraster* és un equip de gent acollonant. Jo puc ser qui va amb el micro, però sense la direcció; sense els càmeres, que ho graven absolutament tot; el realitzador, que té una feïnada acollonant, i en Xavier Morral, que és el director d'*El Foraster*, jo seria incapaç de fer el que estem fent.

Quina Catalunya veiem a *El Foraster*?

Tothom hi té una entrevista. Estem acostumats a programes en què entrevisten personalitats. Nosaltres entrevistem un forner, una senyora gran... Gent del poble. Moltes vegades, les coses que ens expliquen ens interessen perquè també ens passen a nosaltres. La senyora Elvira de la Vall Fosca ens va llegir un escrit, el que li havia dit el seu marit abans de morir. En aquell moment, vaig pensar que la mort era una cosa que arriba a tothom. Quan aquella senyora et diu allò t'emociones. I qui és la senyora Elvira? Una dona que viu a Astell, que ha fet de pagesa tota la vida i que s'ha guanyat la vida com ha pogut. Per mi, aquest és l'encant que té. Aquest tipus de gent és la que m'agrada i m'interessa.

Ningú millor que els mateixos protagonistes per explicar-nos en primera persona com és la Catalunya rural. Però, l'equip d'*El Foraster* com la definiria?

Per mi, la Catalunya que vull mostrar amb *El Foraster* és la Catalunya del meu poble. El poble on jugava quan era petit. Anava a l'escola amb moto, a Arbúcies, perquè al meu poble no hi havia escola, la van tancar perquè era massa petit. Quan tornava de l'escola, anava a ajudar el pare al hort, a buscar bolets o a fer cabanes al bosc (*riu*) i... El meu pare havia estat a l'Ajuntament i la meva mare era de Breda. Es van casar i s'hi van establir perquè les dones anaven a viure on vivien els homes... Amb tot això és amb el que ens trobem i és el que volem mostrar. Aquesta és la part de Catalunya que volem mostrar. De vegades, la gent de ciutat té una mena de condescendència amb als pobles. Pensen: pobre gent... Perdona?! Als dels pobles no els ha de protegir ningú. Som una gent que fot mil anys que hi vivim i ens en n'hem sortit sempre. Un poble petit és una cosa apassionant. Al programa, quan fem el monòleg, hi ha tota la gent del poble i més. Perquè hi ha vegades que en un poble de 300 habitants al monòleg n'hi ha 400. I penso: "Collons, què passa aquí? Hi ha gent de fora!". Per tant, en aquella manifestació, un poble petit és fa molt gran. La gent és molt agraïda i s'emociona. Però als pobles no tot són flors i violes. Els odís són molt grans i quan no es poden veure dos veïns, t'asseguro jo que no es poden veure. Amb això vull dir que als pobles tot es fa gran, tot!

En els primers capítol d'*El Foraster* corrien per les xarxes socials, principalment a Twitter, algunes crítiques que deien que fèieu burla de la gent de poble. Què en penses?

Són crítiques que vénen des de ciutat. Tot i això, penso que cadascú és lliure de pensar el que vulgui. Si en aquest programa ens en fotéssim d'algú, jo no el faria. Del que es tracta, primer de tot, és de tenir la virtut de saber-nos riure de nosaltres mateixos. Si hi ha alguna persona del poble que no vol sortir a la televisió, no hi surt. Però el país està ple de pobles que volen que *El Foraster* els visiti. Hi ha ajuntaments que ens truquen i gent que vol que hi anem. Quan vaig als pobles, mai vaig a allionar-hi ningú. Vaig a aprendre, sempre. Si estic parlant amb un pagès, mai li diré com ha de plantar els enciams. Al contrari, vull que ell em digui com ho fa. Aquest cuc que tinc de voler aprendre sempre, d'enriquir-me de la gent és el que he fet tota la vida i, per tant, en *El Foraster* també intento fer-ho.

No creus que en *El Foraster* hi ha un punt important de tafaneria?

Sí, claríssim. En aquest sentit, per mi, *El Foraster* és com un *Gran Hermano*, però amb concursants molt més intel·ligents (*riu*), perquè tu entres al dia a dia d'aquell poble. Només surt a *El Foraster* qui vol. És més, tota persona a qui entrevistes ha de firmar una document de cessió dels drets d'imatge. Tothom sap que el que diu o fa sortirà en un programa de televisió. De fet, quan vam començar a emetre el programa, automàticament, vam notar que la gent estava més predisposada a parlar ja que sabia que el tractament que fèiem era bo.

Tu ets una persona propera... Amb tu, la gent té ganes de sortir a la tele i explicar-te coses

Això ja no ho sé. Potser és pel fet que sóc de poble, oi? Però és el meu caràcter. Imagina, per un moment, que *El Foraster* fos una persona de ciutat i que anés allà a explicar com ho han de fer la gent de poble. Potser li dirien: "mira, noi, marxa..." (*riu*) Quan vaig a un poble penso: "El Lluís d'aquest poble, és en Pere del meu. La Marta, aquesta senyora que té aquesta botiga i que ara acabo d'entrevistar, és la Teresa del meu poble". I és que, en el fons, són models que es repeteixen.

Esteu gravant la segona temporada d'*El Foraster*. Com es presenta?

De moment molt bé. Hem gravat més de la meitat de la temporada i és molt semblant a la primera. Però els pobles són diferents i, per tant, les històries són diferents. A *El Foraster* no pots portar res preparat perquè l'atzar fa que et trobis de tot. De vegades, els programes surten més vistosos perquè la sort fa que passin coses extraordinàries. A l'Ebre, al Pirineu, al Empordà o on sigui, hi ha bona gent i això és maco. Amb *El Foraster* estem fent apologia de la bona gent. Sempre es destaca la gent que fa coses dolentes. Doncs no, nosaltres destaquem els bons que també n'hi ha, i molts!